

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2245/2022
04.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миливоје Судимац, адвокат из ..., против туженог Друштва за производњу, трговину и консалтинг „Ekotrade BG“ д.о.о. из Ниша, чији је пуномоћник Жељко Иветић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и решења о удаљењу запосленог са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5067/21 од 27.01.2022. године, у седници одржаној 04.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5067/21 од 27.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3394/16 од 21.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење о удаљењу запосленог са рада од 01.09.2016. године и решење о отказу уговора о раду од 16.09.2016. године, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове парничног поступка у укупном износу од 287.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5067/21 од 27.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 25.09.2013. године, на радном месту На основу усмене наредбе директора 2015. године је премештен на радно место ... (без закљученог анекса уговора о раду). Решењем од 01.09.2016. године тужилац је удаљен са рада због тога што је током вршења радних обавеза употребљавао алкохол и није поштовао ограничење брзине при управљању службеним возилом, из истих разлога је дана 02.09.2016. године упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду. Тужилац се изјаснио на наведено упозорење негирајући постојање било каквог доказа за извршене повреде које су му стављене на терет. Након тога, решењем од 16.09.2016. године отказан му је уговор о раду због учињених тежих повреда радних обавеза, јер је у периоду од 01. до 10.08.2016. године кретао на службени пут са закашњењем, због чега је прекорачивао дозвољену брзину кретања, односно није поштовао ограничење брзине при управљању службеним возилом, а због чега је дана 10.09.2016. године закаснио са испоруком робе која је морала бити достављена на време. Наиме, тужилац је управљао теретним моторним возилима туженог за која је прописана максимална брзина кретања на путу између 60 и 100 км/час и која поседују уређаје помоћу којих се прати њихово кретање, што је возачима познато. Управо на основу НТС апликације за праћење возила у покрету тужени је, за наведени спорни период, утврдио да је тужилац управљао возилом просечном брзином од 120 км/час, односно прекорачивао је дозвољену брзину кретања, на који начин је несавесно и немарно извршавао своје обавезе. Учињена повреда радне обавезе наведена је, између осталог, у решењу о привременом удаљењу са рада, а као разлог и основ за отказ, у упозорењу и решењу о отказу уговора о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о удаљењу и решења о отказу уговора о раду. Нижестепени судови су закључили да су оспорена решења законита имајући увиду да је тужиоцу отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и става 3. тачка 4, као и одредбе члана 10. став 2. тачка 2. Уговора о раду, јер је у периоду од 01. до 10.08.2016. године несавесно, немарно и неблаговремено извршавао радне обавезе на тај начин што је на службени пут кретао са великим закашњењем, због чега управљајући службеним возилом није поштовао саобраћајне прописе који се односе на ограничење брзине у циљу како би стигао на време у место испоруке робе.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, односно ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Исти разлог за отказ предвиђен је чланом 10. став 2. алинеја 1. Уговора о раду.

Одредбом члана 165. став 1. тачка 2. Закона о раду, прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако непоштовањем радне дисциплине или повредом радне обавезе угрожава имовину веће вредности утврђене општим актом или уговором о раду.

Оспореним решењима тужиоцу је стављено на терет више повреда радних обавеза које су предвиђене законом и уговором о раду (неизвршавање, несавесно, неблаговремено или немарно извршавање радних обавеза). Законитост одлуке о престанку радног односа цени се у односу на сваку учињену повреду радне обавезе, с тим што је одговорност само за једну од њих довољна да се откаже уговор о раду. Како је у конкретном случају утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавезе предвиђену законом и уговором о раду, с обзиром да је у периоду од 01. до 10.08.2016. године превозећи робу туженог на различитим релацијама управљао возилом већом брзином од законом прописане, а из разлога што није на време кретао са вожњом, правилан је закључак судова да је његово понашање на радном месту супротно од оног које се очекује од запосленог. На овај начин тужилац је, као запослени, својом кривицом учинио повреду радне обавезе, јер их је несавесно, немарно и неблаговремено извршавао. Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду, упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ, чиме је испоштована и процедура о отказивању уговора о раду. Такође, правилно је утврђено и да је решење о удаљењу тужиоца било законито, због тога што су се у радњама и поступцима тужиоца стекли елементи теже повреде радне обавезе предвиђене законом и уговором о раду због које му је престао радни однос код туженог. Из ових разлога, не стоје наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Супротно ревизијским наводима, постоји идентитет у погледу радње извршења повреде радне обавезе у погледу времена, места и начина који је наведен у решењу и упозорењу. Стоји да је тужиоцу стављено на терет више повреда радних обавеза, те да је у упозорењу као основ за отказ поред прекорачења брзине наведено и конзумирање алкохола, које повреде нема у оспореном решењу. Међутим, како је за законитост решења о отказу довољно да је учињена једна од више стављених повреда радних обавеза, те да је у односу на ту повреду испоштована процедура отказа, што је у конкретном случају и учињено, онда ревизијски наводи у вези тога нису од утицаја.

Како се осталим ревизијским наводима оспорава утврђено чињенично стање, а што у поступку по ревизији није дозвољено, то је на основу члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**